

Књига пророка Данила — број деведесет

Разоткривање свакодневне службе: историјско испитивање спорова и противречности

Jeff Pippenger

2024-02-23

Ако сте пажљиво погледали последњи одломак у претходном чланку, онда сте видели изворни извор тог одломка који се налази у књизи Early Writings, за који A. G. Daniells тврди да га је понео са собом на разговор са Сестром Вајт 1910. године о теми „свакодневне“. Они који су настојали да утврде „лаж“ да „свакодневна“ представља Христову службу у светилишту, морали су да поткопају непосредну и јасну подршку Сестре Вајт исправном гледишту које је било изложено онима који су објављивали вапај о часу суда. „Лаж“ коју су измислили била је да је једино упозорење у погледу којег је Сестра Вајт била одређена било упозорење против одређивања времена. То је оно што Arthur White настоји да утврди у својој биографији, и то је оно што су његов отац, син Ellen White, и Daniells покушавали да докажу тим измишљеним разговором.

Као што је већ истакнуто, не постоји никакав запис о било каквом разговору између сестре Вајт и Данијелса о питању „свакодневне“. Наводни разговор био је предложен 1931. године. Да је сестра Вајт на једном разговору 1910. године подржала Данијелсово отпадничко гледиште о „свакодневној“, зашто би он — неко за кога је сестра Вајт указала да је ревностан у промовисању свога гледишта — ћутао о њеној подршци током двадесет и једне године? То није био разговор, него измишљотина.

Измишљање интервјуа настојало је да контекст њене изјаве о „свакодневној“ прикаже као да је то било нешто споредно у односу на њено упозорење против одређивања времена, а Артур Вајт је оставио своје отиске на тој лажи начином на који ју је представио у историјском приказу из 1931. године. Као хришћанин, требало је једноставно да изложи историју и да историјски ревизионизам остави по страни. Завршили смо претходни чланак одломком из 1850. године, из којег је преузет одломак у Раним списима. Та изјава се први пут појавила 1850. године у Review, а затим поново у књизи Experience and Views. Трећи пут се појављује у књизи Early Writings, али су у њеном развоју до књиге Early Writings настале извесне промене. Ипак, не бисмо рекли да су многи списи Духа пророштва били измењени, као што неки тврде у свом настојању да обеснаже њен рад.

„Господ ми је показао да је табела из 1843. била управљана Његовом руком и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он желео. Да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким бројкама, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.

„Тада сам увидела у вези са ‘Свакодневном’, да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање тога онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је владало јединство, пре 1844. године,

скоро сви су били сједињени у исправном разумевању ‘Свакодневне’; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња.“
Review and Herald, November 1, 1850.

Ovaj odlomak je prvobitno bio u publikaciji pod naslovom The Present Truth iz 1849. godine, ali je štampan u Review and Herald u novembru 1850. godine. U originalnom rukopisu sestra Vajt neposredno izjavljuje da zapisuje nekoliko stvari koje joj je Gospod nedavno pokazao, i dok budete čitali ceo članak videćete da se obrađuju mnoge teme. Bilo je oko dvadeset različitih tema koje su joj bile pokazane. Suština je u tome da su u originalnom članku tema „svagdašnje službe“ i tema „određivanja vremena“ bile dva različita otkrivenja o onome što joj je bilo pokazano.

У изворном рукопису они су били назначени у различитим пасусима. Када је одломак поново штампан у делу Experience and Views, уредници су спојили пасус у коме сестра Вајт подржава пионирско гледиште о „свакодневној“, са наредним пасусом који упозорава против одређивања времена. Док читате изворник, запазите да се нагласак на поједине теме ставља путем писања великим словима. У пасусу у коме она потврђује пионирско гледиште о „свакодневној“, она пише реч Daily великим словом, а у следећем пасусу реч Time пише великим словом, означавајући тако јасну разлику између две теме које су јој биле показане.

„Драга браћо и сестре,“

„Желим да вам дам кратак приказ онога што ми је Господ недавно показао у визији. Показана ми је дивна красота Исуса и љубав коју анђели имају један према другоме. Анђео рече: — Зар не можете видети њихову љубав? — следите је. Исто тако Божји народ мора волети један другог. Радије нека кривица падне на тебе него на брата. Видела сам да порука: „продајте што имате и дајте милостињу“ није од неких била изнесена у својој јасној светлости; да прави циљ речи нашег Спаситеља није био јасно представљен. Видела сам да циљ продавања није био да се даје онима који су способни да раде и издржавају себе, него да се шири истина. Грех је издржавати и повлађивати нерадом онима који су способни да раде. Неки су били ревносни да присуствују свим састанцима, не да прославе Бога, него ради „хлебова и риба“. Таквима би било много боље да су код куће и да раде својим рукама „оно што је добро“, да подмире потребе својих породица и да имају нешто да дају за потпору драгоценом делу садашње истине.“

„Видела сам да су неки погрешили молећи се да болесни буду исцељени пред неверујућима. Ако је ко међу нама болестан, и позове старешине цркве да се моле над њим, према Јакову 5:14, 15, треба да следимо пример Исуса. Он је извео неверујуће из собе, а затим исцелио болесне; тако и ми, када се молимо за болесне међу нама, треба да настојимо да будемо одвојени од неверовања оних који немају вере.“

„Затим ми је пажња била поново усмерена на време када је Исус одвео своје ученике насамо у горњу собу, и најпре им опрао ноге, а потом им дао да једу од преломљеног хлеба, да представља његово преломљено тело, и сок од лозе да представља његову проливену крв. Видела сам да сви треба да поступају с разумевањем и да следе Исусов пример у овим стварима, и да, када приступају овим обредима, треба да буду што је могуће више одвојени од неверника.“

„Затим ми је показано да ће се седам последњих зала излити након што Исус напусти Светињу. Анђео рече: То је гнев Бога и Јагњета који проузрокује уништење или смрт безбожника. На глас Божји свети ће бити силни и страшни као војска са заставама; али они тада неће извршити написани суд. Извршење суда биће на свршетку 1000 година.”

„Пошто свети буду преображени у бесмртност, и буду заједно узнесени, и приме своје харфе, круне итд., и уђу у Свети Град, Исус и свети седају на суд. Књиге се отварају, књига живота и књига смрти; књига живота садржи добра дела светих, а књига смрти садржи зла дела безбожника. Те књиге биле су упоређене са Законском књигом, Библијом, и према њој им је суђено. Свети, у јединству са Исусом, изричу свој суд над мртвим безбожницима. Гле! рече анђео, свети седе на суду, у јединству са Исусом, и одмеравају свакоме од безбожника према делима учињеним у телу, и уз њихова имена бива записано шта морају примити при извршењу суда. Ово, видела сам, беше дело светих са Исусом, у Светом Граду пре него што он сиђе на земљу, током 1000 година. Затим, на крају 1000 година, Исус, и анђели, и сви свети с њим, напуштају Свети Град, и док с њима силази на земљу, мртви безбожници васкрсавају, и тада ће управо они људи који су га „проболи“, васкрснувши, видети га издалека у свој његовој слави, с анђелима и светима с њим, и нарикаће због њега. Видеће трагове клинова на његовим рукама и на његовим ногама, и место где су му копљем проболи бок. Трагови клинова и копља тада ће бити његова слава. На крају 1000 година Исус стаје на Маслинску гору, и гора се расцепљује, и постаје силна равна, а они који у то време беже јесу безбожници, који су тек били васкрснути. Тада Свети Град силази и спушта се на равна.”

„Тада Сотона прожима својим духом безбожнике који су васкрсли. Он им ласка да је војска у Граду мала, а да је његова војска велика, и да могу надвладати свете и заузети Град. Док је Сотона окупљао своју војску, свети су били у Граду, посматрајући лепоту и славу Божјег Раја. Исус је био на њиховом челу, предводећи их. Одједном је дивни Спаситељ нестао из нашег друштва; али смо ускоро чули Његов дивни глас како говори: ‘Ходите, благословени Оца мојега, наследите царство које вам је припремљено од постања света.’ Окупили смо се око Исуса, и баш кад је Он затворио градска врата, изречено је проклетство над безбожницима. Врата су била затворена. Тада су свети употребили своја крила и узлетели на врх зида Града. Исус је такође био с њима; Његова круна изгледала је сјајно и славно. Била је то круна у круни, њих седам на броју. Круне светих биле су од најчистијег злата, украшене звездама. Њихова лица сијала су славом, јер су били у обличју самога Исуса; и када су се подигли и сви заједно кренули ка врху Града, био сам занесен тим призором.”

„Тада су безбожници видели шта су изгубили; и огањ је од Бога даћнут на њих, и прождро их је. То је било извршење суда. Безбожници су тада примили према ономе како су им свети, у јединству са Исусом, одмерили током 1000 година. Исти онај огањ од Бога који је прождро безбожнике, очистио је целу земљу. Разбијене, кршевите горе растопиле су се од силне жеге, као и атмосфера, и сва стрњика беше спаљена. Тада се наше наследство отворило пред нама, славно и прекрасно, и наследили смо сву земљу обновљену. Сви смо повикали из свег гласа: Слава, Алилуја.”

„Такође сам видела да пастири треба да се саветују с онима у које имају разлога да имају поверења, с онима који су били у свим порукама и који су чврсти у свој садашњој истини, пре него што почну да заступају било коју нову важну тачку за коју могу мислити да је Библија подржава. Тада ће пастири бити савршено уједињени, и црква ће осетити јединство пастира. Видела сам да би такав поступак спречио несрећне поделе, и тада не би било опасности да драгоцено стадо буде подељено, а овце расејане, без пастира.“

„23. септембра Господ ми је показао да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да се напори морају удвостручити у ово време сабирања. У време расејања Израил је био поражен и растргнут; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и превити свој народ. У расејању, напори уложени да се истина рашири имали су тек мали учинак, постигли су мало или ништа; али у сабирању, када је Бог ставио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина рашири имаће свој намеравани учинак. Сви треба да буду уједињени и ревностни у делу. Видела сам да је срамота да се ико позива на време расејања као на пример који би нас сада управљао у време сабирања; јер ако Бог сада не чини више за нас него што је чинио тада, Израил никада не би био сабран. Исто је тако неопходно да истина буде објављена у листу, као што се и проповеда.“

„Господ ми је показао да је карту из 1843. године усмерила Његова рука и да ниједан њен део не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он желео. Да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким од бројки, тако да је нико није могао видети док Његова рука није била уклоњена.“

„Тада сам, у вези са „Свакодневним“, видела да је реч „жртва“ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање тога онима који су упутили вапај о часу суда. Када је постојало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању „Свакодневног“; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, а за њима су уследили тама и пометња.“

„Господ ми је показао да време није било проба од 1844. године и да време више никада неће бити проба.“

„Тада ми је била указана пажња на неке који су у великој заблуди, да свети још треба да оду у Стари Јерусалим, итд., пре него што Господ дође. Такво гледиште је срачунато да одврати ум и интересовање од садашњег Божјег дела, под вешћу трећег анђела; јер ако треба да идемо у Јерусалим, онда ће наше мисли природно бити тамо, и наша средства ће бити ускраћена од других намена, да би се свети довели у Јерусалим. Видела сам да је разлог што су били препуштени да упадну у ову велику заблуду то што нису признали и оставили своје заблуде, у којима су били током извесног броја протеклих година.“

Review and Herald, November 1, 1850.

Одломак започиње речима: „Желим да вам дам кратак приказ онога што ми је Господ недавно показао у виђењу.“ Било је изнето неколико тема, и она није спојила пасус који се односи на „свакодневну службу“ са наредним пасусом. То су касније учинили уредници,

који су тај одломак уврстили у Experience and Views, а потом и у Early Writings. У делу Experience and Views, уредници су изоставили првих осам пасуса и спојили пасусе који говоре о ономе што јој је било показано у вези са „свакодневном службом“ и одређивањем времена. Experience and Views је објављен 1851. године, а потом је Early Writings објављен 1882. године.

Рани списи су у суштини била иста четири пасуса која су се појавила у делу Experience and Views, али са једним значајним изузетком. У делу Experience and Views, пасус од једне реченице који се бавио одређивањем времена био је спојен са претходним пасусом који се бавио „свакодневном жртвом“. Затим је укључен пасус који је првобитно следио после пасуса који се бавио одређивањем времена. У Раним списима, пасус преузет из другог одељка дела Experience and Views био је уметнут између пасуса који се сада бави и „свакодневном жртвом“ и одређивањем времена, а за којим је првобитно следио пасус који је објашњавао зашто је погрешно ходочастити у стари Јерусалим.

Пасус који је уклоњен са друге странице књиге Experience and Views, а затим уметнут у одломак у Early Writings, само је допринео забуни у вези са „свагдашњом“ која је започела још од 1844. године. Тај пасус није био у првобитном казивању сестре Вајт о њеној визији.

„Господ ми је показао да вест трећег анђела мора да иде и да буде објављена расејаној деци Господњој, и да не треба да буде окачена о време; јер време више никада неће бити проба. Видела сам да неки западају у лажно узбуђење које произлази из проповедања о времену; да је вест трећег анђела јача него што време може бити. Видела сам да ова вест може да стоји на свом сопственом темељу, и да јој време није потребно да би је ојачало, и да ће она ићи у силној сили, и извршити своје дело, и да ће бити скраћена у правди.“
Experience and Views, 48.

Пасус са четрдесет осме странице књиге Experience and Views уметнут је после пасуса у делу Early Writings, који је био сачињен спајањем два различита пасуса, и тиме је стављен нагласак на одређивање времена који није постојао у првобитном излагању.

Године 1931, старешине које су владале народом у Јерусалиму измислиле су причу у којој се тврдило да је Данијелс 1910. године разговарао са сестром Вајт, и у сведочанству које је Данијелс пружио он се позива на карту из 1843. године и каже да је, док је разговарао са сестром Вајт, указао на непостојећу светињу на тој карти. Наводно је са собом имао књигу Рани списи, и док ју је питао шта је тиме мислила, на основу њених одговора могао је само да закључи да је одломак у Раним списима који подржава пионирско гледиште о „свакодневној“ заправо био упозорење против одређивања времена. Двадесет и једну годину после тог измишљеног разговора и шеснаест година после смрти особа које су наводно биле интервјуисане, Данијелс уноси то сведочанство у историју трећег нараштаја.

Ф. Ц. Гилберт је био стручњак за хебрејски језик, и он није једноставно подржавао исправно гледиште о „свагдашњој“ као о паганизму зато што су пионири и Елен Вајт тако говорили. Он га је бранио на основу разумевања хебрејског текста којим се служио пророк Данило. Он је у то време био истакнути адвентистички стручњак за хебрејски језик. Како је спор око

„свакдашње“, који су потискивали Данијелс и Прескот, наставио да расте, Гилберт је био један од истакнутих ученика који су стали у одбрану пионирског става. Он је имао разговор са Елен Вајт 8. јуна 1910. године, и касније је забележио оно о чему су он и сестра Вајт разговарали. Сведочанство Данијелса у потпуности је супротно сведочанству Ф. Ц. Гилберта.

У двадесетом тому, на страницама седамнаест до двадесет и две, књиге Manuscript Releases, сестра Вајт разматра став Данијелса и Прескота о „свагдашњој служби“. Изрази које налазите у извештају Ф. К. Гилберта о његовом разговору са Елен Вајт готово су истоветни са оним што је сама сестра Вајт изнела у одломку из Manuscript Releases. Према томе, током многих година пре него што је Manuscript Releases био објављен и издат, није постојало никакво конкретно надахнуто сведочанство које би побило или потврдило Данијелсову тврдњу о садржају разговора који је, наводно, водио са сестром Вајт. Још важније, није постојало никакво надахнуто одобрење за његов погрешан став о „свагдашњој служби“. А што је још важније, сада када је Manuscript Releases доступан — и даље не постоји никакво надахнуто одобрење за његов погрешан став о „свагдашњој служби“!

Па ипак, данас се лаодикејски адвентизам учи да сестра Вајт нема никакав став о „свакодневной“, осим да то није „испитно питање“ и да треба да „ћутимо о овој теми“. Нешто је данас преокренуто, а оно што је преокренуто јесте то да је прави став о „свакодневной“ сада мишљење мањине међу Божјим народом. Године 1910, мањинско гледиште било је Конрадијево гледиште, које су заступали Данијелс и Прескот, а већинско гледиште било је становиште пионира.

Следи изјава Ф. К. Гилберта о његовом разговору са сестром Вајт, коју треба упоредити са Manuscript Releases, а која је у целости уврштена у осамдесет и први чланак ове серије The Book of Daniel.

„Данијелс и Прескот... не би дали старијој браћи у делу никакву прилику да било шта кажу.... Данијелс је био овде да ме види, а ја нисам хтела да га видим.... Нисам хтела с њим ни о чему да разговарам. Што се тиче ‘свакодневне’, коју покушавају да изграде, у томе нема ничега.... Када сам била у Вашингтону, изгледало је као да је нешто просто обавило њихове умове, и као да нисам могла да допрем до њих. Ми не треба да имамо ништа с овим предметом ‘свакодневне’... Знала сам да ће радити против моје поруке, и да онда народ неће мислити да у мојој поруци има ичега. Писала сам му и рекла му да се показује неподобним да буде председник Генералне конференције.... да није човек који треба да задржи председништво.“

„Да је ова порука о ‘свакодневной’ била порука провере, Господ би ми то показао. Ови људи у овој ствари не виде крај од почетка.... Ја потпуно одбијам да виђам било кога од њих који су укључени у ово дело.“

„Светлост коју ми је Бог дао јесте да је брат Данијелс довољно дуго стајао на месту председника.... и речено ми је да више не водим никакав разговор с њим ни о једној од ових ствари. Не бих се виђала с Данијелсом поводом те ствари, и не бих с њим

проговорила ниједну реч. Молили су ме да му дам разговор, али ја нисам хтела.... Речено ми је да упозорим наш народ да нема ништа с овом ствари коју они научавају.... Господ ми је забранио да то слушам. Изразила сам се да у то немам ни трунке поверења.... Све ово што они чине јесте ђавољи план.“ Извештај Ф. К. Гилберта о разговору који му је Елен Вајт дала 8. јуна 1910.

Наставићемо ову тему у следећем чланку.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже за оне који су имали велику светлост: ‘Они нису ожалошћени нити запрепашћени због свог моралног и духовног стања.’ ‘Да, они су изабрали своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати њихове заблуде, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад сам звао, нико се није одазвао; кад сам говорио, нису слушали; него су чинили зло пред Мојим очима, и изабрали оно што Ми није било по вољи.’ ‘И зато ће им Бог послати силу заблуде, да верују лажи,’ јер ‘нису примили љубав истине, да би се спасли,’ ‘него су уживали у неправди.’ Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.“

„Небески Учитељ је упитао: ‘Која би јача обмана могла завести ум од привида да градите на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините по световној политици и грешите против Јехове? О, то је велика превара, опсена која очарава, која овладава умовима када људи који су некада познавали истину, побожност по спољашњем облику замењују за њен дух и силу; када мисле да су богати и да су се обогатили и да им ништа није потребно, док им у стварности недостаје све.’“

„Бог се није променио према Својим верним слугама који чувају своје хаљине беспрекорним. Али многи вичу: ‘Мир и сигурност’, док изненадна пропаст долази на њих. Ако не буде темељног покајања, ако људи не понизе своја срца исповедањем и не приме истину онакву каква је у Исусу, никада неће ући у небо. Када се у нашим редовима буде извршило очишћење, више нећемо почивати у безбрижности, хвалећи се да смо богати и обogaћени добрима, те да нам ништа није потребно.”

„Ко може истинито рећи: ‘Наше је злато окушано у огњу; наше су хаљине неокаљане од света’? Видела сам како наш Учитељ указује на хаљине такозване праведности. Скидајући их, Он је открио нечистоту испод њих. Тада ми је рекао: ‘Зар не видиш како су они лицемерно прикрили своју нечистоту и трулеж карактера? „Како поста блудница верни град!“ Дом Оца мога претворен је у дом трговине, место одакле су се божанско присуство и слава удаљили! Због тога постоји слабост, и недостаје снаге.’“

„Уколико се црква, која сада бива укисељавана сопственим отпадништвом, не покаје и не обрати, јешће од плода својих дела, док се не згади сама себи. Када се буде одупрла злу и изабрала добро, када буде тражила Бога са свом понизношћу и достигла свој узвишени позив у Христу, стојећи на темељу вечне истине и вером се хватајући за достигнућа припремљена за њу, биће исцељена. Појавиће се у својој од Бога датој једноставности и чистоти, одвојена од земаљских заплетености, показујући да ју је истина заиста учинила слободном. Тада ће њени чланови заиста бити Божји изабраници, Његови представници.” Сведочанства, том 8, 249, 250.